

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 12/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. januára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou GARANT PARTNER legal s. r. o., prostredníctvom ktorej koná advokát JUDr. Martin Dočár, Eisteinova 21, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19 Co 226/2012-286 zo 7. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 19 Co 226/2012-286 zo 7. mája 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že Slovenská republika – Správa zariadení Úradu vlády Slovenskej republiky (ďalej len „Slovenská republika“) ako predávajúci a sťažovateľ ako kupujúci uzatvorili 11. februára 1997 v zmysle § 588 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 11 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 374/1996 Z. z. (ďalej len „zákon o správe majetku štátu“) kúpnu zmluvu (ďalej len „zmluva“), ktorá na základe § 11 ods. 5 zákona o správe majetku štátu udelením súhlasu zo strany Ministerstva financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) nadobudla platnosť 20. februára 1997.

Predmetom zmluvy bol renesančný kaštieľ z druhej polovice 17. storočia nachádzajúci sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] obec [REDAKOVANÉ] okres [REDAKOVANÉ], spolu s príslušenstvom a prilahlými pozemkami (ďalej len „nehnutelnosti“) v danom čase zapísané na [REDAKOVANÉ] (v súčasnosti zapísané na [REDAKOVANÉ]).

Kúpna cena bola určená v zmysle § 11 ods. 3 zákona o správe majetku štátu a uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 63/1997, a to s ohľadom na dohodnutú podmienku zmluvných strán uvedenú v článku II ods. 3 zmluvy (na základe § 11 ods. 4 zákona o správe majetku štátu), teda povinnosť sťažovateľa užívať nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom prevodu, na účely charitatívneho alebo podobného humanitárneho charakteru po dohodnutú dobu 5 rokov odo dňa nadobudnutia vlastníckeho práva k nim. Vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam bol povolený katastrálnym odborom Okresného úradu [REDAKOVANÉ] (ďalej len „katastrálny úrad“) 17. apríla 1997 pod č. [REDAKOVANÉ]. Vlastnícke právo k nehnuteľnostiam bolo zapísané v prospech sťažovateľa na [REDAKOVANÉ].

Dňa 19. augusta 1999 podala Slovenská republika návrh na zápis vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam formou záznamu do katastra nehnuteľností. Podľa stanoviska, katastrálny úrad vykonal šetrenie skutočného stavu veci a 5. októbra 1999 vyzval Slovenskú republiku na doplnenie podania o zápisnicu z kontroly dodržiavania účelu využívania nehnuteľností. Po doručení požadovaných podkladov katastrálny úrad požiadal 27. októbra 1999 o stanovisko nadriadený orgán Úrad geodézie, kartografie a katastra, ktorý 10. novembra 1999 vydal stanovisko. Podľa tohto stanoviska návrh Slovenskej republiky na vykonanie zápisu záznamom nespĺňal podmienky ustanovené zákonom, a preto ho odporučil doplniť o listinu, ktorou malo byť osvedčenie vydané Slovenskou republikou v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, ktorou osvedčí skutočnosti podľa § 11 ods. 4 zákona o správe majetku štátu a preukázané doručenie tohto osvedčenia sťažovateľovi. Podľa tohto stanoviska až po predložení osvedčenia a doručenky bolo možné vykonať zápis záznamom. Takéto riešenie bolo navrhnuté z dôvodu, že zákon o správe majetku štátu údajne nerieši otázku listiny, ktorá bude prílohou návrhu na záznam.

Slovenská republika 6. decembra 1999 vydala osvedčenie č. 223/99-Sz, ktorým osvedčila, že *nehnuteľnosti nie sú využívané na účely charitatívneho alebo podobného humanitárneho charakteru podľa kúpnej zmluvy, že neboli dodržané kogentné ustanovenia zákona o správe majetku štátu o podmienkach, za ktorých možno nehnuteľný majetok štátu predať za cenu nižšiu než primeranú, a že kupujúci porušil ustanovenia schválenej kúpnej zmluvy a majetok užíva v rozpore s účelom dohodnutým v čl. II ods. 3 kúpnej zmluvy.* Predmetné osvedčenie, ako aj doručenkú potvrdenú sťažovateľom 10. decembra 1999 doručila katastrálnemu úradu, ktorý na základe tohto osvedčenia vykonal zmenu vlastníckeho práva v prospech Slovenskej republiky. Katastrálny úrad teda považoval toto osvedčenie v zmysle stanoviska Úradu geodézie, kartografie a katastra za verejnú alebo inú listinu v zmysle § 35 ods. 2 písm. c) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov, ktorá potvrdzuje právo k nehnuteľnosti. Vyplnil tak podľa sťažovateľa medzeru v zákone o správe majetku

štátu, ktorý údajne neriešil otázku listiny, ktorá bude obligatórnou prílohou návrhu na zápis vlastníckeho práva záznamom.

Sťažovateľ uvádza, že sa v danej veci viackrát pokúsil o urovnanie spornej veci mimosúdne, avšak bezvýsledne. Dôkazom sú podľa neho napr. odpoveď predsedu vlády Slovenskej republiky z 31. júla 2000, upovedomenie o výsledku vybavenia podnetu od verejného ochrancu práv z 5. apríla 2005, interpelácie v parlamente a pod.

Podľa sťažovateľa je nevyhnutné poukázať na skutočnosť, „že zmena zápisu o vlastníckom práve na príslušnom liste vlastníctva k Nehnutel'nostiam bola vykonaná bez toho, aby bol Sťažovateľ účastníkom súdneho (alebo iného) konania, v ktorom sa rozhodovalo o spornej otázke, teda o neplatnosti Zmluvy, na základe ktorej mal Sťažovateľ údajne stratiť vlastnícke právo k Nehnutel'nostiam. Slovenskou republikou bolo hrubo ignorované ustanovenie § 12 ZoSMŠ, ktoré v prípade sporu o platnosť Zmluvy bolo povinnosťou Slovenskej republiky využiť a konať podľa neho. Takto bolo zo strany Slovenskej republiky contra legem obídené právo Sťažovateľa na ochranu vlastníckeho práva v súdnom konaní a Nehnutel'nosti boli mocenským zásahom Slovenskej republiky zapísané v jej prospech na príslušný list vlastníctva. Postup Slovenskej republiky výlučne podľa § 11 ods. 4 ZoSMŠ (vytrhnutého z kontextu zákona a použitého izolovane) bez zohľadnenia iných ustanovení tohto a iných zákonov, bez ústavne konformného výkladu s ohľadom na ochranu poskytovanú vlastníckemu právu Ústavou SR Sťažovateľovi, je takýto zásah Slovenskej republiky neakceptovateľný. Len formálna zmena zápisu vlastníka v katastri nehnuteľností bez opory v riadnom právnom titule však nemá za následok nadobudnutie vlastníckeho práva Slovenskou republikou a vlastnícke právo Sťažovateľa ostáva zachované. Nakoľko Sťažovateľ má záujem opätovne byť zapísaný na liste vlastníctva k Nehnutel'nostiam ako vlastník, a nechce (ani nemôže) použiť metódy ako použila Slovenská republika, jedinou možnosťou je podanie žaloby na určenie vlastníckeho práva k Nehnutel'nostiam. Len právoplatné rozhodnutie súdu o určení vlastníctva k Nehnutel'nostiam je spôsobilým titulom na zákonnú zmenu zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností.“, a preto 27. júna 2011 podal na Okresnom súde Nové Mesto nad

Váhom (ďalej len „okresný súd“) návrh na určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam.

Okresný súd však jeho návrh rozsudkom

. k. 10 C 135/2011-247 z 26. apríla 2012 zamietol. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom poukázal na to, že okresný súd síce správne potvrdil, že zmluva bola uzatvorená platne a dodatok je neplatný, avšak v ďalšej časti namietal najmä zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia, pretože právne závery, ku ktorým okresný súd dospel, si podľa sťažovateľa v odôvodnení vzájomne odporovali a okresný súd používal ustanovenia zjavne nesprávnych právnych noriem, z ktorých pri rozhodnutí vychádzal. Ďalej namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Sťažovateľ uviedol, že on po celý čas konania namietal, že dôkazné bremeno preukazujúce tvrdenie o neplatnosti zmluvy nezaťažuje sťažovateľa, ale Slovenskú republiku, tá však bremeno dôkazu neuniesla. Sťažovateľ predsa preukázal riadny titul vlastníctva – zmluvu, ktorú okresný súd považoval za uzatvorenú platne. Tvrdenie opaku, t. j. neplatnosť zmluvy (a tým stratu vlastníctva), podľa neho mala dokazovať zásadne Slovenská republika. Rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Okresný súd mal posudzovať, či došlo k zmene účelu zmluvy, pretože len zmena účelu môže mať za následok neplatnosť zmluvy, a tým zmenu vlastníckeho práva v prospech Slovenskej republiky. Sťažovateľ zmenu účelu zmluvy v celom konaní zásadne popieral. Podľa sťažovateľa rozhodnutie okresného súdu nedáva odpoveď na najzásadnejšie otázky majúce rozhodujúci dopad na výrok rozhodnutia. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je založené zásadne na arbitrárnosti a je bez opory v dôkazoch. Okresný súd nedal sťažovateľovi odpovede na zásadné otázky, čo je konkrétnym konaním, ktoré považuje za zmenu dohodnutého účelu, ktorý konkrétny deň je dňom, keď došlo k zmene účelu, a tým začatiu plynutia prekluzívnej šesťmesačnej lehoty na doplatenie kúpnej ceny tak, ako tvrdí okresný súd.

Krajský súd rozsudkom č. k. 19 Co 226/2012-286 zo 7. mája 2014 potvrdil rozsudok okresného súdu.

Vo vzťahu k porušeniu základného práva na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ namieta, že rozhodnutie krajského súdu je svojvoľné a nepreskúmateľné. Krajský súd si nesprávne vyložil a následne aplikoval vtedajšie znenie § 11 ods. 4 zákona o správe majetku štátu v súvislosti s postihom kupujúceho v prípade, ak nedodrží účel zmluvy. Podľa sťažovateľa si pojem „zmena účelu“ nemožno zamieňať s pojmom „nevyužívanie na dohodnutý účel“. Namieta, že zákon v čase uzavretia zmluvy poznal len inštitút neplatnosti zmluvy v prípade zmeny účelu zmluvy, nie z titulu nesplnenia účelu zmluvy. Sťažovateľ uvádza, že on nehnuteľnosť využíval na dohodnutý účel, čo konštatoval aj súd, keď uviedol, že tam bola vykonaná akcia zameraná na racionálnu výživu, a taktiež, že sa tam pripravovala muzeálna expozícia bábik odetých v dobových krojoch. Poukazuje aj na to, že v konaní preukázal, že nehnuteľnosť užíval od roku 1982, pričom ju prevzal v dezolátnom stave a v deň podpisu zmluvy boli sporné nehnuteľnosti dlhodobo v rekonštrukcii na základe stavebného povolenia Okresného národného výboru v Trenčíne z 1. októbra 1984, pričom až 15. júla 1998 bolo vydané kolaudačné rozhodnutie na povolenie užívania stavby. Slovenská republika si preto musela byť vedomá toho, že v čase uzavretia zmluvy bola nehnuteľnosť dočasne nepoužiteľná. Oba súdy tiež pochybili pri posudzovaní toho, čo malo byť predmetom dokazovania. Zamerať dokazovanie len na to, či sťažovateľ dodržal účel dohodnutý v zmluve alebo nie, bolo podľa neho zásadným pochybením v celom súdnom konaní, čo malo vplyv aj na výsledok. Súdy mali zamerať dokazovanie na preukázanie skutočnosti, či došlo zo strany sťažovateľa k zmene účelu zmluvy. Krajský súd tiež nesprávne posúdil otázku nositeľa bremena dôkazu. Súd ho zaťažoval dôkazným bremenom, ktoré mala niesť Slovenská republika, čo smerovalo k deformácii pri zistení skutkového stavu a ku konaniu, ktoré bolo v rozpore s princípom rovnosti zbraní.

Sťažovateľ uvádza, že *«pri podrobnejšom preskúmaní dôkazov je možné urobiť záver, že tvrdenia o tzv. preukázateľnom zistení zmeny užívania sa nezakladajú na dôkazoch, resp. odkazujú na dôkazy, ktoré potvrdzujú opak, a to, že tvrdenia Slovenskej republiky sú nekoherentné, nedôveryhodné bez opory v dôkazoch. Napr. výzva zo dňa 31. 3. 1999 odkazuje na záznam z previerky dodržiavania účelu dojednaného v kúpnej zmluve – kaštieľ [REDAKOVANÉ] zo dňa 4. 2. 1999 (odhliadnuc od nezákonnosti tejto „kontroly“),*

ktorý neobsahuje absolútne žiadne ustanovenia o porušení povinností Sťažovateľa, práve naopak – konštatovalo sa, že v kaštieli sa nenachádza žiadna dokumentácia svedčiaca o poskytovaní ubytovacích a stravovacích služieb, nakoľko tieto ani neboli poskytované. Zároveň Slovenská republika vo výzve zo dňa 31. 3. 1999 nevedno na akom základe konštatuje výkon podnikateľskej činnosti Sťažovateľa v predmetných nehnuteľnostiach, pričom nepredkladá žiadny relevantný dôkaz. Zákonnú lehotu na zaplatenie rozdielu kúpnej ceny však počíta Slovenská republika od dňa platnosti Dodatku (teda podpis Dodatku nespochybniteľné považuje za zmenu účelu). V tomto kontexte bizarne pôsobí i samotný návrh na zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností podaný Slovenskou republikou. Návrh bol odôvodnený iba existenciou absolútne neplatného právneho úkonu – Dodatku (viď upovedomenie o výsledku vybavenia podnetu verejným ochrancom práv zo dňa 5. 4. 2005). Aj z toho vyplýva, že Slovenská republika odvíjala všetky svoje právne kroky výlučne od formálneho aktu podpisu neplatného Dodatku. Ak by podpis neplatného dodatku bol zároveň sprevádzaný i reálnym vykonaním podnikateľskej činnosti, bolo by možné uvažovať o zmene účelu, avšak takáto situácia nikdy nenastala.

Bolo a je zřejmé, že Slovenská republika bola a je v dôkaznej núdzi, že nedokáže preukázať tak skutkové ani právne relevantné skutočnosti preukazujúce zmenu účelu. Preto jediným spôsobom ako mohol presadiť svoj záujem zostalo konanie contra legem.».

Záverom k porušeniu uvedených článkov ústavy a dohovoru sťažovateľ uvádza, že rozsudok krajského súdu je vnútorne rozporuplný, právne nelogický, arbitrárny a účelový.

Vo vzťahu k porušeniu základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy uvádza, že Slovenská republika z pozície moci zmarila nezákonne a zneužívajúcim spôsobom legitímne očakávanie sťažovateľa, že bude môcť užívať po zákonom ustanovenú dobu nehnuteľnosti, a to dohodnutým spôsobom. Celý proces obmedzenia vlastníckeho práva k zásahu do vlastníckeho práva bol vykonaný spôsobom, ktorý zbavil vlastníka možnosti hájiť svoje práva pred príslušným orgánom. Argument krajského súdu, ktorým zodpovednosť za údajné neužívanie nehnuteľností na dohodnutý účel prenáša na plecia sťažovateľa, je účelový. Zmluvu uzatvorila ako predávajúci

Slovenská republika, a najmä ona nesie podľa sťažovateľa zásadný diel zodpovednosti. Minimálne v tom, že Slovenská republika zmluvu uzatvárala s vedomím, že v čase jej uzatvorenia nemohla očakávať okamžité naplnenie jej účelu a v takej intenzite, ako si možno predstavovala.

Sťažovateľ namieta aj to, že krajský súd si pri svojom rozhodovaní osvojil záver prvostupňového súdu a považuje za kľúčový dôkaz záznam z kontroly úradu vlády zo 4. februára 1999, z ktorého i Slovenská republika ako z jediného „priameho“ dôkazu odvodzuje svoje následné právne kroky a o ktorý opiera svoje právo. Podľa sťažovateľa však úrad vlády nikdy nemal a ani v súčasnosti nemá zákonnú kompetenciu výkonu kontroly týkajúcej sa nakladania s majetkom štátu, ktorý fyzická osoba alebo právnická osoba nadobudla v zmysle zákona o správe majetku štátu za cenu nižšiu ako primeranú. Napriek tomu si dovoľil exces v podobe takejto kontroly, výsledkom ktorej je kontrola vykonaná nepríslušným orgánom, nekompetentnými ľuďmi. Preto treba podľa sťažovateľa aj na výsledok kontroly – záznam z previerky dodržiavania účelu dojednaného v kúpnej zmluve – nahliadať ako na paakt. Podľa jeho názoru bol na výkon kontroly výlučne kompetentným orgánom Najvyšší kontrolný úrad Slovenskej republiky. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje aj na § 13 ods. 7 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe v znení neskorších predpisov, podľa ktorého ak sa kontrolou nezistí porušenie právnych predpisov alebo interných opatrení, vyhotovuje sa len záznam o kontrole. Kontrola je skončená podpísaním záznamu. Úrad vlády vyhotovil záznam o kontrole, teda nezistil žiadne porušenia právnych predpisov. V opačnom prípade by musel vyhotoviť tzv. protokol, následne ho prerokovať, umožniť možnosť námietok a následne vyhotoviť zápisnicu. Z uvedeného teda možno vyvodíť, že i takto Slovenská republika vyjadrila svoj názor, že sťažovateľ žiadne zákonné ustanovenie neporušil. Krajský súd podľa neho tieto námietky absolútne ignoroval a nerešpektoval, hoci ich ex offio na základe zásady *iura novit curia* rešpektovať mal a rovnako tak ich mal zohľadniť v procese rozhodovania, pričom sa s takými dôležitými skutočnosťami mal vysporiadať v odôvodnení rozhodnutia. Domnieva sa, že úrad vlády vykonal nezákonnú kontrolu, ktorej výsledkom je ničotný právny akt, následne 6. decembra 1999 vydal úrad vlády osvedčenie č. j. 223/99-Sz, na základe ktorého bolo do katastra nehnuteľností zapísané vlastnícke právo

v prospech Slovenskej republiky. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vo vzťahu k osvedčeniu č. j. 223/99-Sz vytýka krajskému súdu, že sa nezaoberal nulitou správneho aktu, pretože orgán, ktorý vydal osvedčenie, nemá na to zákonnú kompetenciu, na takýto právny úkon je potrebné nazerat', ako by vôbec vydaný nebol, t. j. ako na paakt.

Na základe svojej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a prijal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co/226/2012-286 zo dňa 7. mája 2014 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co/226/2012-286 zo dňa 7. mája 2014 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 340,89 € (t. j. za 2 úkony právnej služby a 2 x režijný paušál + DPH) na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní uznesením odmietnuť bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva...

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd je oprávnený preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi

bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

Prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať ochrany svojich práv na súde. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 339/2013). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu č. k. 19 Co 226/2012-286 zo 7. mája 2014. Predmetom občiansko-právneho sporu bolo konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Sťažovateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu, podobne aj rozsudok okresného súdu je zjavne arbitrárny. Krajský súd rozhodol na základe nekonformného, nesprávneho, svojvoľného a účelového výkladu ústavy a zákonov. Rovnako nekonformne a nesprávne krajský súd (podobne aj okresný súd) narábal aj s inštitútom bremena dôkazu, nesprávne zistil skutkový stav a svojvoľne vybral a hodnotil aj dôkazy.

Ústavný súd z rozsudku okresného súdu, ktorý zamietol návrh sťažovateľa, ktorým sa domáhal, aby okresný súd určil, že navrhovateľ je výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností, zistil toto:

„Dňa 11. 02. 1997 bola uzatvorená Kúpno-predajná zmluva...

Dňa 19. 08. 1998 bol medzi účastníkmi uzatvorený dodatok č. 1, v ktorom sa rozšíril dohodnutý účel využívania nehnuteľností o nešpecifikované aktivity. Vzhľadom na neurčitost' tohto dojednania, súd vyhodnotil tento dodatok za neplatný, ktorý nespĺňa podmienky zákona č. 282/1993 Z. z., pretože pri takomto dojednaní mohol navrhovateľ využívať nehnuteľnosti aj na podnikateľské aktivity, čoho dôsledkom by bolo zvýšenie kúpnej ceny podľa § 8 ods. 3 písm. a) zákona č. 282/1993 Z. z. Ak by jediným sporným momentom bolo medzi účastníkmi konania uzatvorenie tohto dodatku, je zrejmé, že v takom prípade by odporca musel podať žalobu podľa § 12 citovaného zákona. Je možné uzavrieť, že na základe tohto dodatku navrhovateľ nestratil vlastnícke právo k žalovaným nehnuteľnostiam.

Podľa článku II bod 3 zmluvy sa navrhovateľ zaviazal, že po dobu 5 rokov odo dňa nadobudnutia nehnuteľnosti bude užívať na účely charitatívneho alebo podobného humanitného charakteru...

K dodržaniu účelu zmluvy navrhovateľ vypovedal, že po získaní kaštieľa zistil, že kaštieľ nie je skolaudovaný stavebným úradom. Počas opravy sa vykonala len jedna akcia a to na prilahlých pozemkoch kaštieľa. Akcia bola zameraná na racionálnu výživu, išlo o súťaž vo varení a vyrábaní cestovín. Mali záujem v kaštieli mať múzeum bábik, ktoré by boli odeté v dobových slovenských krojoch. Z výpovede navrhovateľa je zrejmé, že nebol dodržiavaný účel zmluvy, na ktorý sa navrhovateľ zaviazal a to ani po skolaudovaní kaštieľa zo dňa 15. 07. 1998. O uvedenom závere súdu svedčí záznam z kontroly odporcu zo dňa 04. 02. 1999, kde bolo poznamenané, že v kaštieli sa nenachádza žiadna dokumentácia (doklady) o poskytovaných službách stravovacích a ubytovacích, nakoľko tieto služby neboli poskytované.

Ak navrhovateľ nedodrжал účel zmluvy, odporca správne postupoval v zmysle § 8 ods. 4 zákona č. 282/1993 Z. z. a vyzval odporcu na doplatenie kúpnej ceny v lehote do šiestich mesiacov odo dňa zmeny účelu. Keďže navrhovateľ si svoju povinnosť nesplnil,

zo zákona sa stala zmluva neplatnou a navrhovateľ stratil vlastnícke právo a odporca bol oprávnený podať návrh na záznam vlastníckeho práva štátu do katastra nehnuteľností.

Navrhovateľ v konaní namietal právne nedostatky osvedčenia Správy zariadení Úrady vlády SR zo dňa 06.12.1999 a namietol postup Správy katastra... pri vykonávaní záznamu. V činnosti správnych orgánov dochádza k vydávaniu aj iných právnych aktov, ktoré nemajú povahu rozhodnutia podľa správneho poriadku. Pre vydávanie týchto aktov spravidla nie sú ustanovené určité procesné pravidlá. Osvedčenie konštatuje existenciu určitého právneho vzťahu, resp. stavu. Týmto úkonom sa úradne potvrdzujú skutočnosti, ktoré sú v ňom uvedené.

Pre účely tohto konania je irelevantné, na základe akého správneho aktu sa vykonala zmena vlastníckeho práva na odporcu v katastri nehnuteľností. V tomto konaní sa nedokazuje titul nadobudnutia vlastníckeho práva odporcu ale navrhovateľa. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že osvedčenie zo dňa 06.12.1999 bolo možné napadnúť v správnom súdnictve podľa § 247 a nasl. O. s. p. Ak navrhovateľ túto možnosť nevyužil, súd s odkazom na § 135 ods. 2 O. s. p. z osvedčenia vychádzal.

Na základe vyššie uvedeného súd návrh v celom rozsahu zamietol, pretože navrhovateľ nedodrжал účel kúpnej zmluvy, na ktorý sa zaviazal a následne nedoplatil kúpnu cenu v zákonom stanovenej lehote, čím sa jeho vlastnícky titul stal neplatným, čoho dôsledkom bola strata jeho vlastníckeho práva k žalovaným nehnuteľnostiam na základe kúpnej zmluvy.“

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý tvoril prílohu sťažnosti, je zrejmé, že sťažovateľ námietky uvádzané v sťažnosti napádal už v konaní o odvolaní, pričom krajský súd k jeho námietkam uviedol:

„... Preskúmaním napadnutého rozsudku krajský súd zistil, že okresný súd vykonal vo veci všetky účastníkmi navrhnuté dôkazy, ako aj tie, ktoré sám považoval za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 O. s. p.) a tieto dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 132 O. s. p. Odvolací súd je podľa § 213 ods. 1 O. s. p. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, neboli dôvody na opakovanie už vykonaného dokazovania (§ 213 ods. 3 O. s. p.), ale ani na jeho doplnenie (§ 213 ods. 4 O. s. p.).

Za nesprávne skutkové zistenie súdu prvého stupňa navrhovateľ považoval predovšetkým jeho záver, že nebol dodržaný účel zmluvy uzavretej medzi účastníkmi, na ktorý sa navrhovateľ zaviazal, a to ani po skolaudovaní kaštiel'a dňa 15. 07. 1998, o ktorom závere svedčí i záznam z kontroly odporcu zo dňa 04. 02. 1999, kde bolo poznamenané, že v kaštieli sa nenachádza žiadna dokumentácia (doklady o poskytovaných službách stravovacích a ubytovacích nakoľko tieto služby poskytované neboli). Navrhovateľ tvrdil, že sporné nehnuteľnosti boli využívané na dohodnutý účel...

Spornou otázkou medzi účastníkmi tohto konania bolo skutkové zistenie, či navrhovateľ účel dohodnutý v zmluve dodržal alebo nedodržal.

... V sporovom občianskom súdnom konaní sa uplatňuje prejednacia zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení, je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v sporovom občianskom súdnom konaní spočíva v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia účastníka, tento dôkazné bremeno neunesol, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, keď neboli preukázané určité skutočnosti, významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nesplnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 101 a v § 120 ods. 1 prvej vety O. s. p. alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.

V danej veci sa navrhovateľ domáhal určenia svojho vlastníckeho práva, keď tvrdil, že zápis vlastníckeho práva odporcu nemá reálny základ, nakoľko nedošlo k porušeniu

účelu zmluvy uzavretej medzi účastníkmi. V podávanom odvolaní výslovne tvrdil, že užíval nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy medzi účastníkmi na zmluvne dohodnutý účel. Na povinnosť tvrdenia navrhovateľa nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti, ktoré navrhovateľa zaťažujú a zaťažuje ho teda dôkazné bremeno preukázať, že užíval sporné nehnuteľnosti na dohodnutý účel. Pokiaľ navrhovateľ súdu nepredložil, ani neoznačil žiadne dôkazy, ktoré by jeho tvrdenie preukazovali, neunesol bremeno dôkazu. Odporca nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali, a preto, pokiaľ sa chcel v konaní úspešne brániť, musel tvrdiť, že navrhovateľ nedodržel účel dohodnutý v zmluve a na svoje tvrdenia preukázať dôkazy. Odporca predložil v konaní záznam z previerky dodržiavania účelu dojednaného v kúpnej zmluve - kaštieľ [REDACTED] zo dňa 04. 02. 1999, ktorého sa zúčastnili i zástupcovia navrhovateľa, a z ktorého vyplýva, že žiadne stravovacie a ubytovacie služby poskytované v objekte neboli, nenachádza sa o nich žiadna dokumentácia. Záver odporcu, vychádzajúci z uvedenej kontroly zo dňa 04. 02. 1999, z ktorej zistil, že priestory kaštieľa nie sú využívané na účely charitatívneho a podobného humanitárneho charakteru podľa Článku II ods. 3 kúpnej zmluvy, bol navrhovateľovi oznámený a doručený spolu s výzvou zo dňa 31.03.1999 na doplatenie rozdielu medzi dohodnutou kúpnu cenou a cenou primeranou podľa § 8 ods. 3 písm. a) zákona č. 278/1993 Z. z. a podľa § 11 ods. 4 citovaného zákona, ktorý uvedenú výzvu a v nej tvrdené skutočnosti žiadnym relevantným spôsobom až do podania žaloby v danej veci, t. j. do dňa 28. 06. 2011 nespochybnil.

Otázku splnenia povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazu musí súd riešiť vždy so zreteľom na individuálne okolnosti danej veci.

Vzhľadom ku skutočnosti, že navrhovateľ žiaden dôkaz o svojom tvrdení, že sporné nehnuteľnosti užíval na účel dohodnutý v kúpnej zmluve, uzavretej medzi účastníkmi, nepredložil, ani neoznačil, je potrebné konštatovať, že neunesol v tomto smere dôkaznú povinnosť. Jeho tvrdenie o užívaní sporných nehnuteľností na účel dohodnutý v kúpnej zmluve sa javí ako účelové, a to i s prihliadnutím ku skutočnosti, že viac ako desať rokov uvedené skutočnosti právne relevantným spôsobom nespochybnil. Z vyššie uvedeného vyplýva, že bremeno dôkazu navrhovateľ neunesol, nepredložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Na druhej strane odporca predložil listinné dôkazy, ktoré preukazujú jeho tvrdenia, splnil si tak svoju procesnú povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich

tvrdení. Následkom neunesenia dôkazného bremena navrhovateľom je jeho neúspech, pokiaľ ide o ním tvrdené skutkové zistenie v danej veci, že sporné nehnuteľnosti užíval na účel zmluvne dohodnutý medzi účastníkmi zmluvy.

Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. uplatnený navrhovateľom nie je daný. Skutkový záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nedodržel účel zmluvne dohodnutý účastníkmi kúpnej zmluvy, odvolací súd považuje za správny a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje.

K tvrdeniu navrhovateľa, že prevzal nehnuteľnosti v stave, v ktorom nebolo možné užívať ich na dohodnutý účel, bola nutná rekonštrukcia týchto nehnuteľností, do ktorej investoval nemalé finančné prostriedky, odvolací súd len poukazuje na obsah spisu a konkrétne i odvolanie navrhovateľa, v ktorom sám konštatuje, že uvedené nehnuteľnosti užíval na základe práva trvalého užívania od roku 1982, čo znamená, že stav kupovaných nehnuteľností dobre poznal a musel vedieť, či sú, alebo nie sú spôsobilé na užívanie na dohodnutý účel. Pokiaľ nehnuteľnosti ani po vydaní kolaudačného rozhodnutia dňa 15.07.1998 (stavebné povolenie bolo vydané dňa 01.10.1984) až do kontroly vykonanej dňa 04.02.1998 na dohodnutý účel neužíval, javia sa jeho tvrdenia o nemožnosti užívať sporné nehnuteľnosti na dohodnutý účel ako nepravdivé.

Odvolací dôvod, uplatnený navrhovateľom podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p., spočíva v mylnej aplikácii (výkladu) právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na zistený skutkový stav vôbec nemožno aplikovať, ako aj posúdenie predbežných otázok, otázok žalovateľnosti nároku a dodržiavanie procesných predpisov upravujúcich otázky, ktoré majú vplyv na správnosť rozhodnutia vo veci samej.

V danej veci súd prvého stupňa na vec aplikoval ustanovenia zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu účinného v rozhodnom čase...

Pokiaľ súd prvého stupňa vyslovil, že navrhovateľ nedodržel účel zmluvy, odporca správne postupoval v zmysle § 8 ods. 4 zákona č. 278/1993 Z. z. (omyl v písaní v súvislosti s číslom uvedeného zákona nie je pre danú vec právne významný) a vyzval navrhovateľa na doplatenie kúpnej ceny v lehote šiestich mesiacov odo dňa účelu zmluvy s tým, že navrhovateľ svoju povinnosť nesplnil, zo zákona sa stala zmluvou neplatnou, navrhovateľ stratil vlastnícke právo a odporca bol povinný podať návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, jeho záver bol vecne správny.

Odvolací súd sa stotožňuje s týmto záverom súdu prvého stupňa, nakoľko vyplýva z ustanovení citovaného zákona. V tejto súvislosti poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR (napr. PL. ÚS 28/00, PL. ÚS 6/01, pozn.), z ktorej vyplýva, že zákon č. 278/1993 Z. z. je vo vzťahu k všeobecnej úprave vlastníckeho práva, zakotvenej v Občianskom zákonníku, osobitným zákonom, ktorý upravuje správu majetku vo vlastníctve Slovenskej republiky a vo verejnoprospešnej a nepodnikateľskej sfére má chrániť majetok štátu pred neobmedzeným a neoprávneným nakladaním s ním na úkor záujmov štátu, ktorý je jeho vlastníkom. Osobitnú právnu úpravu dispozičných oprávnení správcu majetku štátu (podľa názoru odvolacieho súdu i kontrolných) je potrebné v súlade s názorom ústavného súdu vnímať ako ochranu majetku štátu s osobitným zreteľom na to, že štát je síce vlastníkom, ale na rozdiel od iných vlastníkov svoje vlastnícke právo nevykonáva sám, ale prostredníctvom správcu majetku štátu.

Pokiaľ navrhovateľ namietal vyhlásenie kúpnej zmluvy za neplatnú priamo zo zákona, odvolací súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu, podľa ktorej vzhľadom na podmienky vzniku zmluvného vzťahu medzi účastníkmi so zdôraznením verejného záujmu, resp. záujmu štátu v rozumných zákonných limitoch nenarušajúcich základné práva a slobody iných právnických a fyzických osôb, neprekračuje ustanovenie § 11 ods. 4 kritériá ústavnosti. Ústavný súd tiež vyslovil, že hrozba sankciou neplatnosti právnych úkonov (kúpnej zmluvy) je v limite zákonnej ochrany majetku štátu. Zákonodarca je oprávnený prijímať také legislatívne, či iné opatrenia, ktorými zabezpečí, aby majetok, slúžiaci potrebám verejného záujmu, zostal mu slúžiť aj naďalej, a to až do doby, pokiaľ verejný záujem nebude definovaný inak alebo iným spôsobom. Ústavný súd konštatoval, že využitie zákonných nástrojov na presadenie verejného záujmu (záujmu štátu) aj zo zmluvných vzťahov nie je ničím neobvyklým v našom právnom poriadku.

Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ súd prvého stupňa vychádzal z ustanovení zákona č. 278/1993 Z. z. účinného v čase uzavretia kúpnej zmluvy medzi účastníkmi, bolo jeho právne posúdenie danej veci správne a odvolací súd sa s ním stotožňuje.

K rozsiahlym námietkam navrhovateľa k listine, na základe ktorej došlo k zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľnosti v prospech Slovenskej republiky, odvolací súd uvádza, že posúdenie tejto listiny – Osvedčenia zo dňa 06. 12. 1999 nepovažoval v danej veci za právne významné, nakoľko uvedená listina len deklarovala existujúci právny stav

vyplývajúci z ust. § 11 ods. 4 zákona č. 278/1993 Z. z. účinného v rozhodnom čase, t. j. neplatnosť kúpnej zmluvy, na základe ktorej bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech navrhovateľa. Rovnako z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva povinnosť správcu podať návrh na vklad vlastníckeho práva štátu do katastra nehnuteľností bez bližšej špecifikácie tohto úkonu. Rozhodnutie katastra nehnuteľností, ktorý zmenu v osobe vlastníka sporných nehnuteľností na základe osvedčenia správcu vykonal, malo deklaratórny charakter, nakoľko neplatnosť kúpnej zmluvy vyplynula zo zákona.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. nebol v danej veci daný.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. znamená, že v konaní došlo k vadám spočívajúcim v odňatí účastníkovi konať pred súdom. Navrhovateľ tvrdil, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa a jeho zmätočnosti.

Judikatúra Najvyššieho súdu SR považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania, ktorá je síce relevantným odvolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama o sebe ale prípustnosť odvolania nezakladá. Kritériom pre posúdenie nepreskúmateľnosti rozhodnutia je nesplnenie náležitostí odôvodnenia ustanovených zákonom.

Odvolací súd po preskúmaní danej veci je toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa splňa predpoklady uvedené v ust. § 157 O. s. p. Pokiaľ sa v uvedenom rozhodnutí vyskytli chyby v písaní, resp. boli vyslovené názory (možnosť napadnúť osvedčenie v správnom súdnictve, v tomto konaní sa nedokazuje titul nadobudnutia vlastníckeho práva odporcu ale navrhovateľa), s ktorými sa odvolací súd nemôže stotožniť, tieto nemohli mať za následok nesprávne rozhodnutie v danej veci.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. nebol daný.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Záverom odvolací súd konštatuje, že sa nezaoberal všetkými námietkami navrhovateľa obsiahnutými v jeho rozsiahlom odvolaní, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam

pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmavalo v odvolacom konaní. Uvedený názor vyplýva z jednoznačne ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR i Ústavného súdu SR.“

Vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozhodnutím krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu dospel k záveru, že krajský súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ústavne konformným spôsobom a v dostatočnom rozsahu odôvodnil svoje závery, pričom venoval pozornosť všetkým relevantným otázkam týkajúcim sa prerokúvaného sporu. To, že sa krajský súd nezaoberal všetkými námietkami sťažovateľa, ešte nezakladá porušenie označených práv. V tejto súvislosti ústavný súd už vyslovil, že *odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmavalo v odvolacom konaní (napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07).*

Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto odôvodnenia (II. ÚS 810/2014, IV. ÚS 214/2011, IV. ÚS 341/2010). O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento odchýlil od znenia príslušných ustanovení v takej miere, že by zásadne poprel ich účel a význam (IV. ÚS 226/2012).

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia krajského súdu a jeho závery nemožno považovať ani za zjavne neodôvodnené, ani za arbitrárne. Ústavný súd rešpektuje, že je primárnou úlohou všeobecného súdu vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, pričom právny názor krajského súdu a jeho závery možno v posudzovanej veci považovať za zrozumiteľné a logické, a preto z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Vo vzťahu k už uvedenému ústavný súd poukazuje na závery svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom, ako aj iným zásahom orgánu štátu, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 138/02, IV. ÚS 1/2012, IV. ÚS 473/2012).

Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2016